

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 10 kwietnia 2025 r.

Poz. 2570

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NPII.4131.1.218.2025 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 4 kwietnia 2025 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1465 ze zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr 71/IX/2025 Rady Gminy Miedźno z dnia 4 marca 2025 r. w sprawie przyjęcia Programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie gminy Miedźno w 2025 roku, w części określonej w:

- 1) § 2 pkt 4 załącznika do uchwały, jako sprzecznej z art. 11a ust. 1 w zw. z art. 4 pkt 21 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2023 r. poz. 1580 ze zm.), dalej jako „ustawa”;
- 2) § 4 załącznika do uchwały w zakresie sformułowania „w szczególności” we wprowadzeniu do wyliczenia, jako sprzecznej z art. 11a ust. 2 pkt 2 ustawy;
- 3) § 4 pkt 5 załącznika do uchwały, jako sprzecznej z art. 11a ust. 2 pkt 2 w zw. z ust. 4 ustawy;
- 4) § 5 ust. 2 załącznika do uchwały w zakresie sformułowania „które uciekły, zabłąkały się lub zostały porzucone przez człowieka, jeżeli nie istnieje możliwość ustalenia właściciela lub innej osoby, pod której opieką zwierzęta trwale dotąd przebywały” wraz z poprzedzającym je przecinkiem, jako sprzecznej z art. 11a ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 4 pkt 16 ustawy;
- 5) § 10 ust. 1 załącznika do uchwały w zakresie sformułowania: „które w wyniku zdarzeń i wypadków losowych utraciły dotychczasowego właściciela lub z innych przyczyn są bezdomne” wraz z poprzedzającym je przecinkiem, jako sprzecznej z art. 11a ust. 2 pkt 7 ustawy;
- 6) § 13 ust. 2 załącznika do uchwały, jako sprzecznej z art. 11a ust. 5 w zw. z ust. 2 ustawy.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 4 marca 2025 r. Rada Gminy Miedźno podjęła uchwałę Nr 71/IX/2025 w sprawie przyjęcia Programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie gminy Miedźno w 2025 roku, dalej jako „uchwała”. Załącznik do uchwały stanowi „Program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Gminy Miedźno w 2025 roku”, dalej jako „Program”.

W podstawie prawnej uchwały wskazano m.in. art. 11a ust. 1, 2 i 5 ustawy.

Wskazana uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 5 marca 2025 r.

Zgodnie z treścią art. 11a ust. 1 i ust. 2 ustawy – *Rada gminy wypełniając obowiązek, o którym mowa w art. 11 ust. 1, określa, w drodze uchwały, corocznie do dnia 31 marca, program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt. Program, o którym mowa w ust. 1, obejmuje w szczególności:*

- 1) zapewnienie bezdomnym zwierzętom miejsca w schronisku dla zwierząt;
- 2) opiekę nad wolno żyjącymi kotami, w tym ich dokarmianie;
- 3) odławianie bezdomnych zwierząt;
- 4) obowiązkową sterylizację albo kastrację zwierząt w schroniskach dla zwierząt;
- 5) poszukiwanie właścicieli dla bezdomnych zwierząt;
- 6) usypianie ślepych miotów;
- 7) wskazanie gospodarstwa rolnego w celu zapewnienia miejsca dla zwierząt gospodarskich;
- 8) zapewnienie całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt.

Natomiast jak wynika z treści art. 11a ust. 5 ustawy – *Program, o którym mowa w ust. 1, zawiera wskazanie wysokości środków finansowych przeznaczonych na jego realizację oraz sposób wydatkowania tych środków. Koszty realizacji programu ponosi gmina.*

Organ nadzoru podkreśla, iż przedmiotowa uchwała stanowi akt prawa miejscowego. Organ wykonujący kompetencję prawodawcy zawartą w upoważnieniu ustawowym, jest obowiązany działać ściśle w granicach tego upoważnienia. W państwie prawa organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Z konstytucyjnej zasady praworządności (art. 7 Konstytucji RP) wynika, że zadania i kompetencje, sposób ich wykonania oraz więzi między podmiotami administracji publicznej są uregulowane prawnie. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, realizując przysługujące mu kompetencje, powinien ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu kompetencyjnym. Przekroczenie kompetencji lub jej niewypełnienie przez Radę przy podejmowaniu ww. uchwały powinno być traktowane jako istotne naruszenie prawa, skutkujące nieważnością uchwały odpowiednio: w zakresie, w którym przekroczono przyznane kompetencje albo w całości.

W § 2 pkt 4 Programu Rada przyjęła: *Ileokroć w uchwale jest mowa o:*

- 4) ***Kotach wolno żyjących*** – należy przez to rozumieć koty urodzone lub żyjące na wolności.

W ocenie organu nadzoru, organ uchwałodawczy nie dysponuje uprawnieniem do zdefiniowania ww. pojęcia. Należy wyjaśnić, że zasadniczo nie wyklucza się możliwości definiowania w akcie prawa miejscowego używanych w nim pojęć, gdyż jest to jeden z typowych środków techniki prawodawczej – przewidziany w § 146 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283) – którego zastosowanie nie wymaga szczególnego upoważnienia, a jedynie spełnienia przesłanek określonych we wskazanym przepisie rozporządzenia (wskazana powyżej zasada, na mocy § 143 załącznika do ww. rozporządzenia ma zastosowanie także do aktów prawa miejscowego). Należy jednak zwrócić uwagę na istotne obostrzenia w zakresie dopuszczalności wprowadzania definicji przez prawodawcę gminnego wynikające przede wszystkim z pozycji aktów prawa miejscowego w konstytucyjnej hierarchii źródeł prawa (art. 87 Konstytucji RP). W takim akcie nie powtarza się przepisów ustaw, ratyfikowanych umów międzynarodowych i rozporządzeń. Tym samym w szczególności nie powtarza się definicji użytych przez ustawodawcę – za dopuszczalne należy jedynie uznać wyraźne odesłanie do odpowiedniego przepisu ustawy (rozporządzenia) zawierającego potrzebną definicję, i to zasadniczo tzw. odesłanie dynamiczne (w rozumieniu § 159 ww. rozporządzenia) – ani tym bardziej nie definiuje się na nowo (odmiennie) pojęć już przez ustawodawcę zdefiniowanych. Za niedopuszczalne należy uznać również definiowanie terminów, których znaczenia prawodawca wprawdzie wprost nie objaśnił (nie zdefiniował), ale posługuje się nimi w aktach wyższego rzędu. Potwierdza to § 149 ww. rozporządzenia, zgodnie z którym w akcie normatywnym niższym rangą niż ustawa bez upoważnienia ustawowego nie formułuje się definicji ustalających znaczenia określeń ustawowych; w szczególności w akcie wykonawczym nie formułuje się definicji, które ustalałyby znaczenia określeń zawartych w ustawie upoważniającej. Ustawa, a więc akt prawny zawierający delegację dla podjęcia przedmiotowej uchwały, posługuje się pojęciem „kotów wolno żyjących” (art. 11a ust. 2 pkt 2 ustawy), przy czym ich nie definiuje. Nadto, ustawodawca w art. 4 pkt 21 ustawy wprowadził jedynie definicję *zwierząt wolno żyjących (dzikich)*, tj. *zwierzęta nieudomowione żyjące w warunkach niezależnych od człowieka*. W kontekście § 149 ww. rozporządzenia, organ uchwałodawczy jednostki samorządu terytorialnego w takiej sytuacji nie jest uprawniony do nadawania znaczenia pojęciu: „koty wolno żyjące”, bez wyraźnej delegacji ustawowej, a jak wynika z art. 11a ust. 1-5 ustawy, takie prawo nie zostało dane organom stanowiącym jednostek samorządu terytorialnego (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu

Administracyjnego w Gliwicach z dnia 3 lipca 2018 r., sygn. akt I SA/Gl 484/18, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Reasumując, powyżej wskazana regulacja przyjęta została z przekroczeniem delegacji ustawowej i naruszeniem art. 11a ust. 1 w zw. z art. 4 pkt 21 ustawy.

Realizując upoważnienie ustawowe wynikające z art. 11a ust. 2 pkt 2 ustawy, tj. uregulowanie opieki nad wolno żyjącymi kotami, w tym ich dokarmiania, w § 4 Programu Rada przyjęła: *Sprawowanie opieki nad Kotami wolno żyjącymi na terenie Gminy, w tym ich dokarmianie obejmuje w szczególności:*

- 1) w przypadku zgłoszeń choroby wśród Kotów wolno żyjących – podejmowanie interwencji w celu zapewnienia niezbędnej opieki weterynaryjnej;
- 2) prowadzenie rejestru Społecznych opiekunów kotów wolno żyjących; zamieszczenie w rejestrze następuje po dokonaniu weryfikacji przez Urząd pisemnego wniosku;
- 3) zakup i wydawanie karmy Społecznym opiekunom kotów, przy czym dokarmianie Kotów wolno żyjących prowadzi się w okresie zimowym od 15 listopada do 15 marca następnego roku w miejscach ich przebywania;
- 4) ustalanie miejsc przebywania Kotów wolno żyjących, w celu ich dokarmiania, następuje na podstawie zgłoszeń mieszkańców oraz Społecznych opiekunów, o których mowa w pkt 2;
- 5) zapewnienie opieki w Schronisku rannym i chorym Kotom wolno żyjącym;
- 6) prowadzenie zbiórki karmy dla Kotów wolno żyjących w specjalnym pojemniku umieszczonym na terenie Gminy celu dokarmiania kotów poza sezonem zimowym.

Program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt jest to uchwała, która w swoich zapisach powinna wyznaczać w sposób jasny i wyczerpujący konkretne kierunki działania organów gminy. Program to plan, układ zamierzonych czynności, założenia, cele działania (por. Słownik języka polskiego pod red. E. Sobol Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2002 r., s. 753). Zatem program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt to roczny plan zamierzonych czynności, bądź założeń, celów działania. Program ma charakter aktu planowania, aktu polityki gminnej, który powinien kształtować politykę gminy w zakresie opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt. Rada gminy powinna zatem w sposób kompleksowy i wyczerpujący uregulować wszystkie działania podejmowane przez gminę dla realizacji poszczególnych zadań programowych, o których mowa w art. 11a ust. 2 ustawy.

Tymczasem w wyżej cytowanym przepisie, Rada poprzez posłużenie się sformułowaniem „w szczególności”, wprowadziła otwarty katalog działań podejmowanych przez Gminę w celu realizacji zadania opieki nad wolno żyjącymi kotami. Taki sposób formułowania treści Programu nie może być uznany za prawidłowe wypełnienie delegacji ustawowej. Sugeruje bowiem, że Gmina realizuje omawiane zadanie także w inny sposób, nieokreślony w Programie. Skoro Program ma zawierać konkretne działania Gminy podejmowane w ramach realizacji powyższego zadania, niedopuszczalne jest pozostawienie możliwości konkretyzacji działań podejmowanych przez Gminę na etapie realizacji uchwały, przez inny niż Rada podmiot.

Reasumując, w ocenie organu nadzoru, Rada Gminy nie wypełniła w sposób prawidłowy upoważnienia ustawowego z art. 11a ust. 2 pkt 2 ustawy, co stanowi istotne naruszenie prawa. Możliwe jest jednak doprowadzenie do stanu zgodnego z prawem poprzez zakwestionowanie § 4 Programu w części użytego w nim wyrażenia „w szczególności”.

Ponadto w § 4 pkt 5 Programu Rada postanowiła, że zapewnienie opieki rannym i chorym kotom wolno żyjącym nastąpi w *Schronisku*, tj. *Schronisko dla zwierząt* Rafał Żmuda z siedzibą ul. Podmiejska 1b, 42-400 Zawiercie (§ 2 pkt 8 Programu). Tymczasem, brak jest możliwości powierzenia schronisku realizacji zadania polegającego opiece nad wolno żyjącymi kotami. Z przepisu art. 11a ust. 4 ustawy wynika, iż realizacja zadań, o których mowa w ust. 2 pkt 3-6, może zostać powierzona podmiotowi prowadzącemu schronisko dla zwierząt. Zatem podmiotowi prowadzącemu schronisko można powierzyć wyłącznie zadanie odławiania bezdomnych zwierząt, obowiązkową sterylizację albo kastrację zwierząt, poszukiwanie właścicieli dla bezdomnych zwierząt, usypianie ślepych miotów. Pojęcie „schronisko dla zwierząt” – definiuje przepis art. 4 pkt 25 ustawy. Zgodnie z jego treścią przez to pojęcie rozumie się *miejsce przeznaczone do opieki nad zwierzętami domowymi, spełniające warunki określone w z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. z 2023 r. poz. 1075)*. To oznacza, że schronisko nie ma prawnej możliwości sprawowania opieki nad innymi zwierzętami niż domowe. Tymczasem z art. 4 pkt 21 ustawy wynika, że przez

zwierzęta wolno żyjące (dzikie) – rozumie się zwierzęta nieudomowione żyjące w warunkach niezależnych od człowieka. A zatem koty wolo żyjące nie są zwierzętami domowymi i opieki nad nimi nie można powierzyć schronisku dla zwierząt.

Reasumując, § 4 pkt 5 Programu podjęty został z naruszeniem art. 11a ust. 2 pkt 2 w zw. z ust. 4 ustawy, co czyni zasadnym stwierdzenie jego nieważności.

W § 5 ust. 2 Programu, realizując delegację z art. 11a ust. 2 pkt 3 ustawy, tj. odławianie bezdomnych zwierząt, Rada przyjęła: *Odławianiem obejmuje się zwierzęta bezdomne, które uciekły, zabłąkały się lub zostały porzucone przez człowieka, jeżeli nie istnieje możliwość ustalenia właściciela lub innej osoby, pod której opieką zwierzęta trwale dotąd przebywały.* Pojęcie bezdomnych zwierząt zostało zdefiniowane przez samego ustawodawcę w art. 4 pkt 16 ustawy. Zgodnie z tym przepisem ilekroć w ustawie mowa o *zwierzętach bezdomnych* – rozumie się przez to *zwierzęta domowe lub gospodarskie, które uciekły, zabłąkały się lub zostały porzucone przez człowieka, a nie ma możliwości ustalenia ich właściciela lub innej osoby, pod której opieką trwale dotąd pozostawały.* Rada nie ma zatem upoważnienia do definiowania w Programie ww. pojęcia, a ograniczyć powinna się do uregulowania zadania odławiania wszystkich zwierząt bezdomnych. Zatem w § 5 ust. 2 Programu Rada wykroczyła poza zakres delegacji ustawowej i naruszyła art. 11a ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 4 pkt 16 ustawy. Możliwe jest jednak doprowadzenie do stanu zgodnego z prawem poprzez stwierdzenie nieważności § 5 ust. 2 Programu w zakresie sformułowania: „które uciekły, zabłąkały się lub zostały porzucone przez człowieka, jeżeli nie istnieje możliwość ustalenia właściciela lub innej osoby, pod której opieką zwierzęta trwale dotąd przebywały” wraz z poprzedzającym je przecinkiem.

Rada w sposób nieprawidłowy wypełniła również delegację z art. 11a ust. 2 pkt 7 ustawy, zgodnie z którym Program obejmuje wskazanie gospodarstwa rolnego w celu zapewnienia miejsca dla zwierząt gospodarskich. Rada podjęła próbę realizacji ww. delegacji w § 10 Programu. Zgodnie z § 10 ust. 1 Programu: *Gmina zapewnia zwierzętom gospodarskim, które w wyniku zdarzeń i wypadków losowych utraciły dotychczasowego właściciela lub z innych przyczyn są bezdomne, miejsca w Gospodarstwie.*

Rada ograniczyła realizację ww. zadania do zwierząt gospodarskich, które w wyniku zdarzeń i wypadków losowych utraciły dotychczasowego właściciela lub z innych przyczyn są bezdomne, a zatem wyłącznie do bezdomnych zwierząt gospodarskich. Zgodnie z art. 11a ust. 2 pkt 7 ustawy Rada powinna wskazać gospodarstwo rolne w celu zapewnienia miejsca dla wszystkich, a nie tylko bezdomnych, zwierząt gospodarskich. Zgodnie z art. 11a ust. 1 ustawy Rada obowiązana jest do uchwalenia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt, a zatem celem programu jest nie tylko zapewnienie opieki zwierzętom bezdomnym, ale również zapobieganie bezdomności zwierząt. Tym samym, skoro ustawodawca w art. 11a ust. 2 pkt 7 ustawy nie określił wprost, że wskazanie gospodarstwa rolnego ma dotyczyć wyłącznie bezdomnych zwierząt gospodarskich, Rada nie jest uprawniona do dokonania takiego zawężenia. Do wyznaczonego gospodarstwa powinny trafiać wszystkie zwierzęta gospodarskie, bez względu na przyczynę ich sytuacji kryzysowej (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 10 listopada 2021 r., sygn. akt II SA/Gl 924/21, opubl. LEX nr 3269248). Zapewnienie miejsca w gospodarstwie rolnym, o którym mowa w art. 11a ust. 2 pkt 7 ustawy obejmuje np. zwierzęta gospodarskie czasowo odebrane właścicielowi lub opiekunowi na podstawie decyzji organu wykonawczego gminy, zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy. Zatem ww. regulacje kwestionowanej uchwały w kształcie zaproponowanym przez uchwałodawcę muszą zostać uznane za niewypełniającą w sposób wyczerpujący delegacji ustawowej, co stanowi istotne naruszenie art. 11a ust. 2 pkt 7 ustawy. Możliwe jest doprowadzenie do stanu zgodnego z prawem poprzez stwierdzenie nieważności § 10 ust. 1 Programu w zakresie sformułowania: „które w wyniku zdarzeń i wypadków losowych utraciły dotychczasowego właściciela lub z innych przyczyn są bezdomne” wraz z poprzedzającym je przecinkiem.

W § 13 ust. 2 Programu Rada przyjęła: *Realizacja Programu następuje do wysokości zabezpieczonych środków finansowych.*

Powyższe oznacza, że Rada ustaliła w § 13 Programu górny limit kwot, powyżej których zadania Programu nie będą realizowane. Tymczasem wszystkie uregulowane w Programie zadania mają charakter zadań obligatoryjnych, co wynika z art. 11 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym *zapobieganie bezdomności zwierząt i zapewnienie opieki bezdomnym zwierzętom oraz ich wylapywanie należy do zadań własnych gmin* oraz art. 11a ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy, który wskazuje zadania będące elementami obligatoryjnymi programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt, który uchwalany jest w celu realizacji obowiązku o którym mowa w art. 11 ust. 1 ustawy. W ocenie organu nadzoru, niedopuszczalna jest sytuacja, w której po wyczerpaniu środków finansowych przeznaczonych na realizację wymienionych zadań

Gmina odstępuje od ich wykonywania, np. przestaje odławiać bezdomne zwierzęta, czy też odmawia udzielenia pomocy zwierzętom poszkodowanym w zdarzeniach drogowych, itd. Są to zadania obowiązkowe Gminy, a rolą Rady Gminy, zgodnie z art. 11a ust. 5 ustawy, jest zapewnienie środków finansowych zaplanowanych na pełną realizację Programu (wszystkich zadań) w danym roku wraz ze wskazaniem sposobu ich wydatkowania, tj. dokonaniem podziału środków na poszczególne zadania Programu. Co oczywiste, kwoty wskazane w Programie mają charakter szacunkowy, przez co dopuszczalne byłoby wskazanie, kwot „widelkowych”, czy nawet kwot minimalnych, jednakże sposób wskazania kwot musi zapewniać pełną realizację Programu. Wskazać należy również, że w przypadku gdy w czasie realizacji Programu okaże się, że przewidziane w nim kwoty są niewystarczające, możliwe jest dokonanie zmiany uchwały. Tymczasem Rada w niniejszym Programie przyjęła konstrukcję, zgodnie z którą po wyczerpaniu środków finansowych Program przestaje być realizowany. Powyższe stanowi naruszenie art. 11a ust. 5 w zw. z ust. 2 ustawy. Taka konstrukcja byłaby dopuszczalna wyłącznie w odniesieniu do zadań fakultatywnych, np. z art. 11a ust. 3 i 3a ustawy. Tymczasem przedmiotowy Program zawiera wyłącznie określenia zadań obligatoryjnych, co za tym idzie, nie jest dopuszczalne ograniczenie ich realizacji po wyczerpaniu określonej puli środków finansowych.

Powyżej opisane uchybienia należy zaliczyć do kategorii istotnych naruszeń prawa. Za istotne naruszenie prawa uznaje się uchybienie prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Istotne naruszenie prawa powoduje, że akt pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, a sprzeczność ta jest oczywista, bezpośrednia, i wynika wprost z porównania treści przepisu z ocenianą regulacją. Chodzi tu o wady kwalifikowane, z powodu których cały akt lub jego część nie powinien wejść w ogóle do obrotu prawnego. W takiej sytuacji konieczne jest stwierdzenie nieważności aktu, czyli jego wyeliminowanie z obrotu prawnego z mocą *ex tunc*, co powoduje, że dany akt, czy jego część nie wywołuje skutków prawnych od daty jego podjęcia (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Wa 2197/16, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Ol 859/18, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Gd 693/18; CBOSA).

Przepis art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stanowi, iż uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzenie nieważności uchwały Nr 71/IX/2025 Rady Gminy Miedźno z dnia 4 marca 2025 r. w sprawie przyjęcia Programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie gminy Miedźno w 2025 roku – w części określonej na wstępie, należy uznać za uzasadnione i konieczne.

Pouczenie:

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

z up. Wojewody Śląskiego
Zastępca Dyrektora Wydziału Nadzoru Prawnego

Iwona Andruszkiewicz